

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΚΙΝΕΖΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Έλεγε εκείνη ;
— Κράζει ο πατερός !
Κι' εκείνος ελεε :

Η ΠΡΟΘΥΜΗ

Ο άρας σαλεύει τ' φύλλα των δέντρων, που μόλις κρατούνται
στά γλαυιά.

Ώ Πέχη, πολυαγαπημένη μου, θέλεις να μάθης τί συλλογίζομαι ;
Σέ λίγο θα σου πω τ'ό να !

Πέρφτον τα φύλλα τώρα, πέφτουν ένα—ένα κι' ο άγέρας γλυκο-
παίζει μαζί τους.

Ώ Πέχη, πολυαγαπημένη μου, θέλεις να μάθης τί συλλογίζο-
μαι ; Θα φθώ να πώσω στην αγαλιά σου !...

Η ΠΗΓΗ ΤΩΝ ΠΟΝΩΝ

Όριώντας με δύναμη, ξεχύνεται το νερό
από την πηγή του και ξεχειλίζει γάργαρο.

Έτσι κι' η καρδιά μου ξεχύνεται πονε-
μένα και βυθίζεται μέσ' στα ίδια της τ'ά
κώματα.

Ναί, ή λύπη μου εινε μεγάλη...
Εινε πιο βαρεια απ' τ'ά βουά που κά-
θονται στο στήθος της γής...

Η λύπη μου με σκοτώνει, μικρή, μαρ-
γούλα Τι—Σό !...

Με σκοτώνουν τ'ά μάτια σου...
Τ'ά μάτια σου, μικροί μου ζωνιούλα, εινε
δύο κορτερά μαργαρίτα από αγνό άσπάλ.

Μπήγουναν στην καρδιά μου και την ξε-
σάκιζαν...

Μικρή μου Τι—Σό, όταν πεθάνω ν' ά-
νοήξης το στήθος μου, να πάρης την καρδιά
μου και να την βάλης σ' ένα χρυσό κλου-
δί... Κι' εκεί θα κελαιδάη σαν το καναρίνι,
μέρα και νύχτα τραγουδία της άγάτης.

που μπορούσε να υποφέρει μαζί του τα
πάντα ;

Έκείνη τή στιγμή άρχισε πάλι ν' ά-
σπράφτη και να βροντά. Τότε ή Λόττη άρ-
χισε ν' άναγγέλει μ'ά προωδή προσεχή, που
τήν ήξερε άπέξω, τονίζοντας κάθε συλλαβή
της. Κατόπιν έγειρε το κεφάλι της κορα-
σμένη στο στήθος του πατέρα της κι' απο-
κοιμήθηκε.

Ό άπελευθεμένος έμπορος τήν κοίταξε
και σκεφτόταν : Τί χραιδάσει λοιπόν γιά
τήν ετυχία ; Δύο σπουργακοί γονεΐς κι' ένα
καλό παιδί ; Άραγε αυτό ; Μπορεί κανείς
νάνα ετυχιώμενος μ' αυτά, παρ' όλες τις
φτώχειες και τις στεριότητες ;

Και μ'ά άδύνατη φωνή τούλεγε από μέσα του :

— Αυτή εινε ή ετυχία !...

Η Λόττη ξεκολούθησε να κομμάτι πάνω στο στήθος του πα-
τέρα της, με το μηλο και χείρα. Ό πατέρας της φυσικά δεν μπο-
ρούσε πάλι να γράψη και ν' άπειλειώσει τήν επιστολή του.

Μιά μακρυνά και σνεσώχρη όρα πέρασε έτσι. Στο μεταξύ ή κα-
ταγίδα σταμάτησε και φάνηκε ο ήλιος. Μαζύ με τόν ήλιο ήρθε κι'
ή γυναιχία του.

Όταν μπήκε μέσα, ο σζύγγός της τής έδειξε τή Λόττη και, βί-
ζοντας το δαχτυλο στα χείλι του, τής έδωσε σιωπηλά το τηλεγρά-
φημα και το γραμμα του, έτσι όπως ελχε μείνει μισό.

Έκείνη το διάβασε, γλώμισσε και σφισάστηκε σε μιά πολυθρόνα,
κιντάζοντάς τον κιατάματα. Ό έμπορος χωρίς ν'ά τής άπαντήση,
έδωκε και φίλησε το μέτωπο τής Λόττης.

Η γυναιχία του κρατάδε τότε άμέσως τή μεγάλη θυσία που ελχε
κάνει ο σζύγγός της. Σηκώθηκε και πλησιάζοντας κοντά του, έβαλε
το χέρι της πάνω στο κεφάλι της Λόττης σαν να όραζόταν : «Θά σ'
άγαπά πάντα, θα σου είμαι πιστή κι'
άφοσιωμένη και μέσα στην πιο φρ-
χτή φτώχεια !...»

Τ'ά μάτια τους ελχαν βουρκώσει... Η-
σαν δυστυχισμένοι, φτωχοί, με και πό-
σο ετυχιστές !... Και το θαύμα αυτό το
χριστούσαν στη μικρή, λατρευτή τους
παιδούλα...

ΤΙ ΛΕΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΩΝ

Θείον κήρυγμα και... ζυθοσοπία. Ένας ιεροκήρυκας που έ-
ξερί τή γλώσσα των... ζωνών !... Ό πατήρ Όνώριος και τ'ό
καϊκαλο. Έξάφελος κατά του μακαρίτη. Τα κέλλα του
Μπρυνταίν. Η σάλπιγγος τής Δευτέρας Παρουσίας, κ.τ.λ.

Τ'ά ανέκδοτα που παραθέτουμε παραάτω, άν και θα σ'ας φανούν
άπίστευτα, εινε έν τούτοις αιδενηκά, αιδενηκάτα.

Γιά τόν ιεροκήρυκα λοιπόν τής Ίσπανικής Αθήης, Μάρωνα, δη-
γούνται ότι όσάς έμύησε το Έβανγγέλιο στην εκκλησία ενόπιου του
βασιλέως Καρόλου Ε', ο όποιος βαρύνονγε, κοραζόταν τόσο πολύ
από τις φωνές πουβγαζε, ώστε αναγκάζοταν να πνή τρεις και τέσ-
σερες... μπώρες κάθε φορά, γιά να δροσισή το στεγνωμένο λαρόγγι
του !

Έπίσης κατά το έτος 1582 ο ιεροκήρυξ τής Ναζών τήν ήμερα
των Χριστουγέννων, θέλοντας να παρουσιήση ζωηρότερα τή γέννηρα
του Σωτήρος, ελε τα έξης άμμήρα... μνησμενος έν μείρι λατινιστί
κι τή φωνή των αναφερομένων ζώων :

— Μόλις ένανθρωπίσθη ο Κύριος, ο πτενός φώναξε : «—Cristus
natus est !» (Ό Χριστός γεννήθηκε).
Τ'ό βόδι ρώτησε : «—Ubi, ubi ;» (Πού,
πού) ; Και τελευταίος ο γιάδαρος παρα-
κίνησε και τ'ά ζώα να μεταβούν προς
προσκύνηση του Σωτήρος, λέγοντας :
«—Eamus, eamus !» (Πάμε, πάμε) !...

Ό περίφημος κωνουσίνοξ του 17ου
αίονος, πατήρ Όνώριος, μιά μέρα εκεί
που έκηρυττε, έβγαλε κάτω από το όσσο
τον ένα άνθρωπο... καϊκαλο και άρχισε
να τ'ό κάνει δριμείας... παρατηρήσεις :

—Μήησε λοιπόν..., τούλεγε. Γιατί
στασέα άφρονο ; Μήπως είσα κραιοό
δικαστής ; Μήπως έπούλησες τή δικαιοσύ-
νη, παίροντας χρυσάφι κι' όσμη ; Λέγε
λειπόν, άτιμς, κωζώθη ! Πόσες φορές
δέν εροζώμιστε στις συνεδριάσεις του δι-
καστηριου, άντι να τεντώσεις άμερόληπτα
το αιδί σου στους λογους των δικαιομέ-
νων ; Ή μήπως ήσουν το κεφάλι κωμω-
μίας κοπέλλας, που τήν εθαμάζαν γιά τήν
έξαιρετική της καλλονή ; Τώρα όμως,
εσύτρησε κάθε ίχθος άμωφιάς σου και
δέν είσα παρά ένα κραιοό άδσιο, άδσιο,
γίλιες φορές άδσιο ! Που εινε τ'ά τριαν-
ταφυλλένια χείλι σου ; Που εινε τ'ό γε-
λαστό στόμα σου ; Που εινε τ'ό άστρα-
φιστό μάτια σου, που ελχαν σπρώξει τό-
σους νέους στην τρέλλα και στην αυτο-
λιτοκτία ; Δέν σου άτόμειναν, παρά τ'ά λευ-
κά δόντια σου, κι' αυτά γιά να τρώς χό-
μα, διάβόλε !

Πιο κωμική άμως ήταν ή έμπεναση του
ιερέος Μπρυνταίν, ο όποιος στα 1712, έ-
δωσε γύρω απ' το λαίο του κλητηλαγιά-
τη τής εκκλησίας ένα σπονιό και τόν
πράβηξε επάνω προς τόν άδισια ενόπιου
τον έσεβόθων και κατακλιθέντων πιστων,

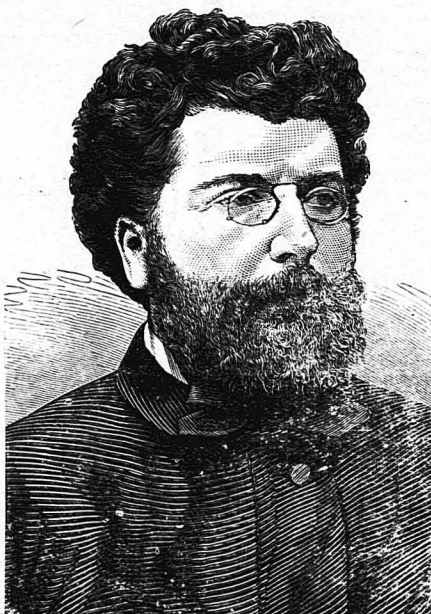
γιά να τους δείξη, όπως ελε, τόν... δρόμο που πάει στον Παράδεισο !
Άλλη μ'ά φορά, ο Μπρυνταίν έκρηψε τόν ίδιο κωνητοκλήρη
πίσω από τόν άδισια και τόν έβαλε να σκοφή και να σφάλλιξη σαν...
άμωρτωλός που ήμητασε μέσα στην πίσσα της Κολάσεως ! Στο τέλος
τόν υποχόρεσε να παρουσιάζη από του άκουατηριου, μεταμορφωμέ-
νος σε διάβολο, και να φωνάξη :

—Μάθετε, ότι πολύ γρήγορα θ' άκούσετε τή σάλπιγγα τής Δευ-
τέρας Παρουσίας. Ίσως μάλιστα να τήν άκούσετε αιδιο, ίσως ση-
μερα, ίσως κι' αυτή τή στιγμή...

Ηγίν δε τελειώση τή φωνή του, δώδεκα άνδρες άρχισαν να
σαλπίζουν δυνατά, κωμωμίζον κι' αυτοί πίσω από ένα παραπέτασμα,
προς μεγάλο τρώμα του... νοήμονος κοινού.

Ό περίφημος ιεροκήρυξ Σεμαρενι, κωρύσσοντας κάποτε το λόγο
του Θεου από του βασιλέως Λουδοβίκου ΙΑ', άρχισε το κήρυγμα του
ώς έξης :

—Μεγαλειότατε, γνωρίζω ότι, σύμφωνα με το κωθερομένο
έθιμο, έπρεπε να πω κάποια χωροτο-
λογία γιά τή Μεγαλειότητά σας. Σηγ-
χρήσητε μου όμως αυτή τήν έλευση,
γυετι, άν και έσπινενα διάκληση τήν Ά-
γία Γραφή, δέν μπώρεσα να βωθ όπτε
μιά άδρη φράση, γιά να τήν χρησιμο-
ποιήσω απέναντί σας. Γι' αυτό λοιπόν
θα σ'αξ προσφωνήσω όπως και τους λου-
κούς... ά μ α ρ τ ω λ ο υ σ !...



Ό συνθέτης τής «Κόρμεν» Μυξίε.

